

Forslag

til

Lov om ændring af lov om børne- og ungdomsforsorg.

(Udvidet klageadgang m. v.).

Fremsat den 29. november 1972 af *socialministeren*.

§ 1.

I lov om børne- og ungdomsforsorg, jfr. lovbekendtgørelse nr. 413 af 28. august 1970, som ændret ved lov nr. 96 af 17. marts 1971 og lov nr. 90 af 29. marts 1972, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 80 indsættes:

„§ 80 a. Såfremt barnet har opholdt sig i plejehjemmet i de sidste 2 år, må det ikke hjemtages eller flyttes, før børne- og ungdomsværnet har tiltrådt dette.“

2. I § 81, stk. 1, 2. pkt., udgår: „i væsentlig grad“.

3. § 82, stk. 1, 2. pkt., affattes således:
„Det samme gælder den, over for hvem

der er nedlagt forbud mod flytning eller hjemtagelse af et plejebarn, samt plejeforældre, i tilfælde, hvor der træffes afgørelse om, at barnet kan flyttes eller hjemtages, eller om at der ikke vil blive truffet bestemmelse i henhold til § 81, stk. 1.“

4. I § 82, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

„På samme måde kan landsnævnets afgørelse vedrørende flytning eller hjemtagelse kræves forelagt for domstolene af den, fra hvem plejebarnet fjernes.“

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. januar 1973.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 193 af 4. juni 1964 om børne- og ungdomsforsorg (Folketingstidende 1963-64, sp. 1888, 2201, 5474, 5647; tillæg A, sp. 617; tillæg B, sp. 977, 1113; tillæg C, sp. 625) er ændret ved lov nr. 245 af 4. juni 1969 (ændrede refusionsregler som led i byrdefordelingen mellem stat og kommuner), lov nr. 579 af 19. december 1969 (aldersgrænser), lov nr. 608 af 30. december 1969 (efterværn), lov nr. 230 af 27. maj 1970 (vedrørende den lokale og centrale administration), lov nr. 96 af 17. marts 1971

Socialmin- 5. kt. j. nr. 600-54.

(ændrede tilskudsregler for daginstitutioner) og lov nr. 90 af 29. marts 1972 (ændrede tilskudsregler for daginstitutioner).

Under behandlingen i folketinget i folketingsåret 1971-72 af justitsministerens forslag til adoptionslov, jfr. lov nr. 279 af 7. juni 1972, gav socialministeren tilsagn om, at der i indeværende folketings-samling ville blive fremsat lovforslag til ændring af lov om børne- og ungdomsforsorg med henblik på at give plejeforældre adgang til at klage til højere instans, når der af et børne- og ungdomsværn

træffes beslutning om flytning eller hjemgivelse af et plejebarn.

Udvidelsen af klageadgangen omfatter tilfælde, hvor et barn efter direkte aftale mellem de biologiske forældre og plejeforældrene er anbragt i privat familiepleje hos plejeforældrene i overensstemmelse med reglerne i børneforsorgslovens kap. 12, og der derefter opstår spørgsmål om barnets flytning eller hjemgivelse, jfr. §§ 80-82.

For at sikre plejeforældrenes klageadgang er det samtidig foreslået, at der skal indhentes tilladelse fra det lokale børne- og ungdomsværn til hjemtagelse eller flytning, når plejebarnet har opholdt sig hos plejeforældrene i de sidste 2 år. Endvidere er betingelsen for forbud mod hjemtagelse foreslået lempet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

ad 1 og 2. Efter de gældende regler er adgangen til at flytte eller hjemtage et barn, anbragt i privat familiepleje, kun begrænset af en adgang for børne- og ungdomsværnet til at nedlægge forbud mod barnets flytning eller hjemtagelse, jfr. lovens § 81. Der er efter disse regler ingen sikkerhed for, at børne- og ungdomsværnene på forhånd bliver bekendt med forældrenes beslutning og derved får mulighed for at gribe ind.

Efter forslaget til den ny § 80 a. vil en ændret anbringelse kræve indhentelse af en forhåndstilladelse fra børneværnet, hvis barnet har været anbragt i plejehjemmet i 2 år eller derover. Der tænkes hermed på tiden umiddelbart forud for det tidspunkt, da kravet om ændret anbringelse rejses. Ved forslaget sikres det således, at børne- og ungdomsværnet i barnets opholdskommune i alle tilfælde ved sådanne længerevarende anbringelser skal give sit samtykke til, at barnet hjemtages eller flyttes.

I overensstemmelse med forhandlingerne i folketinget om justitsministerens forslag til adoptionslov har det været overvejet at affatte bestemmelsen i § 81, stk. 1, 2. pkt., på samme måde som adoptionslovens § 9. Det er dog fundet hensigtsmæssigt at bevare bestemmelsen — som er indarbejdet i børneværnenes praksis — med den ændring, at ordene „i væsentlig grad“ slettes, således at et børne- og ungdomsværn får øget mulighed for at nedlægge forbud mod hjemtagelse, idet det må anses for både afgørende og tilstrækkeligt, at det konstateres, at hjemtagelse vil stride mod barnets tarv. Herved kommer bestemmelsen til at svare til retstilstanden før den 1. april 1965.

ad 3. Efter den gældende bestemmelse i § 82, stk. 1, 2. pkt., er klageadgangen begrænset til den, over for hvem der er nedlagt forbud mod flytning eller hjemtagelse af et plejebarn, dvs. de biologiske forældre.

Efter forslaget udvides klageadgangen til også at omfatte plejeforældre, når der træffes beslutning om barnets flytning eller hjemgivelse, eller når et børne- og ungdomsværn ikke vil nedlægge forbud i henhold til § 81, stk. 1.

ad 4. Efter den gældende bestemmelse i § 82, stk. 2, kan landsnævnets afgørelse vedrørende forbud mod hjemtagelse af den pågældende kræves forelagt for domstolene.

Efter forslaget, der skal ses som en konsekvens af bestemmelsen om plejeforældres mulighed for at indbringe sager for landsnævnet, gives der plejeforældrene en adgang til at indbringe landsnævnets afgørelser vedrørende flytning eller hjemtagelse for domstolene.

Lovforslaget vil ikke medføre direkte merudgifter for statskassen. Den udvidede klageadgang kan dog forventes i begrænset omfang at øge antallet af sager i landsnævnet og ved domstolene.

I dette bilag opføres i venstre spalte de i lovforslaget nævnte bestemmelser i den nugældende formulering, medens de foreslåede ændringer opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

§ 30. Det påhviler den, der anbringer eller medvirker til at anbringe et barn i pleje, at forvisse sig om, at plejehjemmet har fornøden plejetilladelse.

Stk. 2. Den, der har modtaget plejetilladelse, skal straks give børne- og ungdomsværnet meddelelse, når barnet er modtaget, når plejeforholdet ophører eller skifter karakter, og når forandring af bopæl finder sted.

Stk. 3. Ved flytning til en anden kommune påhviler det børne- og ungdomsværnet i fraflytningskommunen at underrette børne- og ungdomsværnet i tilflytningskommunen om plejeforholdet, uanset om tilsynet er ophevet.

§ 31. Børne- og ungdomsværnet kan bestemme, at et barn eller en ung under 18 år ikke uden rimelig grund må flyttes fra et plejehjem. Det kan endvidere bestemme, at et barn eller en ung ikke må hjemtages fra et sådant hjem, såfremt dette i væsentlig grad ville stride imod barnets eller den unges tarv.

Stk. 2. På beslutninger i henhold til stk. 1 finder reglerne i § 30, § 31, stk. 2-4, og § 32 anvendelse.

§ 32. Den, der har fået afslag på en ansøgning om plejetilladelse eller har fået sådan tilladelse inddraget, kan inden en måned indbringe sagen for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg efter reglerne i §§ 53-55. Det samme gælder den, over for hvem der er nedlagt forbud mod flytning eller hjemtagelse af et plejebarn.

Stk. 2. Landsnævnets afgørelse vedrørende forbud mod hjemtagelse kan af den pågældende kræves forelagt for domstolene efter reglerne i §§ 57-60.

Forslaget.

1. Efter § 80 indsættes:

„§ 30 a. Såfremt barnet har opholdt sig i plejehjemmet i de sidste 2 år, må det ikke hjemtages eller flyttes, før børne- og ungdomsværnet har tiltrådt dette.“

2. I § 81, stk. 1, 2. pkt., udgår: „i væsentlig grad“.

3. § 82, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

„Det samme gælder den, over for hvem der er nedlagt forbud mod flytning eller hjemtagelse af et plejebarn, samt plejeforældre, i tilfælde, hvor der træffes afgørelse om, at barnet kan flyttes eller hjemtages, eller om at der ikke vil blive truffet bestemmelse i henhold til § 81, stk. 1.“

4. I § 82, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

„På samme måde kan landsnævnets afgørelse vedrørende flytning eller hjemtagelse kræves forelagt for domstolene af den, fra hvem plejebarnet fjernes.“